

Belki

– DüşTerzisi · 13 Aralık 2025

Belki

Belki'yi seviyorum.

Çünkü "belki" dediğimde, kapısı aralık bir ihtimal beliriyor; içeriye umut sızıyor, sessizce...

Seni sevdiğim konusunda bir "belki" yok.

Bunda ihtimal de, tereddüt de yok.

Biliyorsundur belki.

Bilmiyorsan da öğrenmiş oldun şimdi – hem de kelimelerin en çıplağıyla, en saklanmamışıyla.

"Belki görüşebiliriz"deki belkiyi de seviyorum.

Çünkü onda bir çağrı var, bir ihtimal penceresi var...

Bir de şu var: Belki, rüyalarda buluşturur bizi.

Gerçi rüyalarda buluşamayız belki.

Bu belki biraz imkânsızlığın kıyısında duruyor.

Ama işte bak, "belki" dediğimde imkânsıza bile dokunabiliyorum.

Sanki "imkansız" kelimesinden "sız"ı söküp atıyor;

geriye usulca, ürkekçe, umut dolu bir "imkan" bırakıyor.

O yüzden seviyorum belki'yi.

Çünkü belki, uzak olanı yakın, kapalı olanı aralık, sessiz olanı konuşur hale getiriyor.

Belki seni her durumda bana biraz daha yaklaştırıyor.

Rüyada olmazsa belki bir şiirde buluşuruz.

Belki bir hikâyenin kıyısında,

belki "bir varmış bir yokmuş"un belirsiz vadisinde...

Belki bir cümlenin içindeki nefes payında,

belki de bir kelimenin gölgesinde karşılaşırız.

Belki aynı güneşe bakıyoruz şu anda...

Aynı ay ışığına, aynı gökyüzüne, aynı yağmurun sesine...

Belki aynı şehirde yürüdüğümüz yollar kesişmemiş olsa da birbirine doğru ilerliyor.

Belki aynı kitabı, aynı şiiri okuyoruz.

Belki aynı melodide bir yerlerde kalbimiz aynı an'da titriyor.

Belki aynı kusurlara sahibiz,
aynı acılardan geçmiş, aynı sessizliklerde durmuş,
aynı yalnızlığa yaslanmışız.
Belki aynı sevgiyi taşıyoruz içimizde,
aynı sıcaklığı, aynı sızıyı, aynı umudu...

Belki, seni bana her durumda mümkün kılıyor.

Ve o yüzden belki'yi seviyorum.